

PEONY

ตัวร้าย
นายมาผิดบ้าน
แฉั่วดะ!

집 잘못 찾아오셨어요, 악역님

1

เขียน

Margott

แปล

RTSha

การอ่านดีจากรากศัพท์สันสกฤต

คำนำสำนักพิมพ์

จากนิยายเว็บเกาหลีที่ได้รับความนิยมอย่างล้นหลาม
ตัวร้าย นายมาผิตบ้านแล้วละ! นิยายโรแมนซ์แฟนตาซีที่
เปิดเรื่องด้วยพล็อตสะดุดตาจากนักเขียน Margott เมื่อพระรอง
ตัวร้ายผู้แสนอันตรายดันมาล้มอยู่ผิตหน้าบ้าน แถมไม่ใช่บ้าน
ของนางเอกอย่างที่เราควรจะเป็น!

เล่มแรกนี้จะพาเราไปรู้จักยูริ หญิงสาวที่อยากใช้ชีวิต
ธรรมดาเจียบๆ แต่กลับต้องรับมือกับราคิอัส ตัวร้ายผู้แสน-
อันตรายที่ควรไปล้มอยู่หน้าบ้านนางเอก ไม่ใช่หน้าบ้านของเธอ
แบบนี้ จุดเริ่มต้นผิตที่ผิตทางครั้งนี้จึงกลายเป็นความวุ่นวาย
ที่ทั้งชวนขำ ชวนลุ้น และชวนสงสัยว่า เมื่อชะตาเริ่มเปลี่ยนทาง
แล้ว เรื่องราวของยูริจะยังธรรมดาได้อยู่อีกหรือไม่?

PEONY

บทนำ

พระรองตัวร้ายมาผิดบ้าน

บ้าไปแล้ว ฉันเกือบพ่นคำหยาบออกไปโดยไม่รู้ตัว หลังจากพยายามสงบสติอารมณ์ ฉันก็รีบไปตรวจสอบที่อยู่บนป้ายชื่อหน้าประตูอีกครั้ง

‘เลขที่ 44 ถนนเกรย์เฟอเร็ต-B04’

ไม่ว่าจะมองยังไงนี่ก็คือบ้านฉัน แต่ทำไมคุณถึงมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะ

ชายหนุ่มรูปงามผู้นอนนิ่งอยู่หน้าประตูบ้านคือคนจากเมืองคาร์โนล์ แหล่งกำเนิดอาชญากรที่ไม่มีใครไม่รู้จัก

ฉันซ่อนความสับสนไว้ และย่อตัวลงเพื่อตรวจสอบการของชายคนนั้น เมื่อเข้าใกล้ตัวเขามากขึ้น กลิ่นคาวเลือดก็โชยมา

เตะจมูก แม้ร่างกายของเขาเต็มไปด้วยเลือด แต่ดูเหมือนไม่ใช่เลือดของเขาทั้งหมด

ฉันใช้พลังของฉันตรวจสอบร่างกายของชายคนนั้นถึงจะไม่เต็มใจก็ตาม ด้ายสีขาวโปร่งแสงออกมาจากปลายนิ้วของฉันแทรกซึมเข้าไปในร่างกายของชายคนนั้น เขาได้รับบาดเจ็บสาหัส แต่ก็ไม่ได้ดูเหมือนว่าจะเสียชีวิตในทันที

ฉันลุกขึ้นยืนอีกครั้งหลังจากมองหน้าชายผู้แสนน่ารักบริสุทธิ์ราวกับเทวดา จนไม่อยากจะเชื่อว่าเขาเป็นราชาแห่งโลกมืด และมองไปรอบๆ อย่างเจียบๆ โชคดีที่ไม่มีแม้แต่หนูลักตัวเดินผ่าน

หวิด

ฉันยกเท้าขึ้นและดันตัวของชายคนนั้นไปด้านข้างจนสุดทางวันนี้ ผู้ชายคนนี้ต้องไปนอนหมดสติที่บ้านข้างๆ ไม่ใช่บ้านฉัน เพราะสาวสวยที่อยู่ที่นี่คือนางเอกผู้แสนใจดีที่จะชะล้างจิตใจเขาให้บริสุทธิ์ได้ ถ้าจะพูดให้ถูกต้องก็คือ...

คุณพระรองตัวร้าย นายมาผิดบ้านแล้วละ

บทที่ 1 ก่อนจะมาเป็น เพื่อนบ้านของนางเอก

ครั้งแรกที่ฉันระลึกถึงอดีตชาติได้คือตอนอายุประมาณสิบขวบ ถึงจะยังฟันธงไม่ได้ว่าเป็นช่วงอายุสิบขวบจริงๆหรือไม่ แต่เพื่อความสะดวก ฉันขอตั้งเอาไว้ว่าเป็นช่วงอายุเท่านั้นก็แล้วกัน และเพื่ออธิบายเรื่องราว ฉันต้องพูดถึงเหตุการณ์ที่เป็นจุดเปลี่ยนในชีวิตของฉันก่อน

วันนั้น ฉันถูกจับได้ว่าล้วงกระเป๋าและโดนตี

เพียะ!

“นี่แกลกลำมากนะ ไม่มีใครให้ปล้นแล้วเหอ กล้าดียังไง มาล้วงกระเป๋าฉัน”

วันนั้นถือเป็นวันที่ช่วยจริงๆ ฉันคิดว่าผู้ชายที่มีกลิ่นเงินเต็มตัว คอยชะเง้อมองตรอกซอกซอยด้วยสีหน้าแง่งจะเป็นพ่อค้าหรือนักท่องเที่ยวที่เดินหลงทางเสียอีก แต่ฉันคิดผิดเต็มๆ

ฉันไม่คิดเลยว่าเขาจะเป็นผู้บริหารของกลุ่มอาชญากรหน้าใหม่ที่เพิ่งยึดครองเขตนี้ เป็นความผิดพลาดที่ฉันไม่รู้ว่าเขาเป็นคนในพื้นที่นี้เพราะหน้าตาไม่คุ้นเคย แถมยังคิดผิดอีกว่าผู้ชายที่ดูที่มๆ คนนี้คงจัดการได้ง่าย

ในตอนที่ฉันเอื้อมมือไปตรึงกระเป๋ายี่เย็นออกมาจากกางเกงของชายคนนั้น ฉันก็ถูกบีบคอและโดนเหวี่ยงลงกับพื้นทันที

“อารมณ์เสียอยู่แล้วต้องมาเจอแบบนี้อีก!”

“เฮ้ย ไม่มีเวลาแล้ว เอาแค่พอดีๆ”

เพื่อนของเขาห้ามปรามด้วยท่าทางที่ดูไม่ใส่ใจอะไรมากนัก

“จะ...ฉันผิดไปแล้ว...อ้อ!”

ชายคนนั้นผลักฉันเข้าไปในซอยและกระหน่ำเตะฉันไม่ยั้ง

ที่สลัมแห่งนี้มีเด็กหลายคนถูกทอดทิ้ง และมีผู้ใหญ่ลักพาตัวเด็กไปแล้วสั่งให้ล้วงกระเป๋หรือไปนั่งขอทาน เพื่อแลกกับการให้ที่ซุกหัวนอนและอาหาร

ด้วยความที่เด็กผู้หญิงไม่ได้รับการยอมรับในกลุ่ม ฉันจึงต้องใช้ชีวิตโดยแสร้งทำเป็นเด็กผู้ชาย ที่ทำแบบนั้นได้เพราะฉันยังเด็ก ถ้าจัดผมให้รุ่งรังแล้วใส่หมวกฟางเก๋ๆ ปิดหน้าปิดตา ก็จะไม่ออกว่าเป็นเพศอะไร

พลั๊ก!

“อู๋...! ไ้พวกเด็กนี่น่ารำคาญจริงๆ”

ชายคนนั้นปรายตามองลงมาที่ฉันด้วยสายตาไร้ความปราณีแล้วถุยนํ้าลายใส่ด้านข้าง ในขณะที่ฉันนั่งขดตัวคร่ำครวญ

ในหมู่เด็กๆ ฉันเป็นคนที่ถูกแกล้งมากที่สุด แต่วันนั้นกลับโชคร้าย การถูกจับได้แล้วโดนตีในขณะที่ล้วงกระเป๋า ฉันก็เคยโดนมาก่อนตอนเริ่มทำใหม่ๆ แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เจออะไรรุนแรงขนาดนี้

ผู้ชายที่อยู่ข้างๆ เตะปากกรวกับเห็นเป็นเรื่องปกติ พวกเขาทิ้งฉันไว้ในตรอกและจากไป แต่ถึงยังไงฉันก็คิดว่าโชคดีที่มันจบลงแบบนั้น เพราะถ้าโชคร้ายกว่านี้ฉันอาจจะตายไปแล้วก็ได้

พระอาทิตย์กำลังตกดินโดยไม่ทันได้รู้ตัว ฉันจึงพยายามลุกขึ้นเพื่อกลับไปหาพรรคพวก แต่แล้วก็สลับไปทุกๆ ที่ยังไม่ได้

ขยับไปสักก้าว เมื่อลืมหัดขึ้นมามากครั้ง ฉันก็ถูกขายให้กับกลุ่ม
คัมภีร์แล้ว

ในที่ที่ฉันอาศัยอยู่นั้น การเป็นทาสไม่ได้ผิดกฎหมาย แน่่อน
ว่าการลักพาตัวและการคัมภีร์เป็นเรื่องต้องห้าม แต่ฉันมา
จากสลัมที่ไม่มีทั้งพ่อแม่และพี่น้อง ดังนั้นต่อให้จะหายไป
ก็ไม่มีใครตามหาฉันอยู่ดี

บางทีแม้แต่ในกลุ่มที่ฉันอยู่ก็ไม่มีใครตามหาฉันเลยสักคน
การที่มีคนในสลัมหายไปไม่ใช่เรื่องแปลก และดูเหมือนว่าฉัน
เองก็โดนพวกอันธพาลจับไปขายให้พ่อค้าทาสขณะที่นอนหลับ
อยู่ในตรอกเช่นเดียวกัน

“คราวนี้ขอคนแข็งแรงสักห้าสิบคนด้วย”

“โอ้ เชิญเลยครับ คราวนี้ผมก็คัดพวกที่ใช้งานได้ดีมาให้
เหมือนเดิมครับ”

ไม่รู้ว่าเป็นโชคดีหรือโชคร้าย ฉันถูกขายออกไปในวันที่ถูก
จับเข้าไปอยู่ในกลุ่มค้าทาสพอดี คนที่ซื้อตัวฉันเป็นคนน่าสงสัย
สวมชุดดำตั้งแต่หัวจรดเท้า เสียงแหบพร่าของเขาทำให้ฟังแล้ว
เหมือนคนมีอายุ

เมื่อได้ยินพ่อค้าทาสประจบประแจงเขา จึงได้รู้ว่านี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขามาซื้อทาสหลายคนในทีเดียวแบบนี้

ฉันกับทาสคนอื่นๆ ถูกมัดใส่เกวียนรถม้าและเดินทางเป็นเวลาสองวันเต็ม ก่อนจะถึงจุดหมายปลายทางในที่สุด

“อะไรเนี่ย ไอ้มันนี่ใกล้จะตายอยู่แล้วไม่ใช่หรือไง แถมยังเป็นแค่เด็กตัวเล็กๆ อีก”

ฉันที่กำลังนอนซมอยู่ในเกวียนรถม้าเพิ่งถูกพบ ร่างกายอยู่ในสภาพย่ำแย่เพราะถูกซ้อมในตรอก แต่ตอนที่ซื้อทาสมาเขาไม่ได้ตรวจสอบทีละคนเลยไม่ทันได้เห็นสภาพของฉัน

“แม่ง ไอ้สารเลวนั้น ครั้งที่แล้วยอมปล่อยผ่านไป แต่รอบนี้แอบขายของที่ใช้ไม่ได้มาอีกแล้วเหอ”

ชายคนนั้นขมวดคิ้วด้วยความรำคาญ เขาถอดหมวกออกเผยให้เห็นใบหน้าซึ่งดูแก่กว่าที่คิด เขามองฉันอย่างไม่พอใจแล้วเดาะปาก

“เฮอะ ทำอะไรไม่ได้แล้ว”

จะกลับไปทีกลุ่มค้าทาสในตอนนี้ก็คงไม่ได้แล้ว เขาจึงตัดสินใจให้ฉันเข้าไปแทนการส่งฉันกลับ แต่อาจจะดีกว่าถ้าวันนั้นฉันถูกทิ้งหรือตายไป เพราะสถานที่ที่ฉันถูกส่งไปคือ

คุณยัยจ๊วยมนุษย์ที่มีชื่อเสียงโด่งดังในเมืองคาร์โนล์ซึ่งเป็นเมืองแห่งอาชญากร

“ครั้งนี้มีชีวิตอยู่ได้แค่นี้แหละ”

ฉันถูกขังอยู่ในห้องทดลองทันที ที่นั่นมีกลิ่นคาวแปลกๆ โชยออกมา และได้ยินเสียงกรีดร้องอันน่าสลดใจจากทุกทิศทาง

“ยังเหมือนเดิมจนถึงตอนนี้ค่ะ แต่ถึงยังไง วิธีนั้นก็ไม่น่าจะได้ผลหรือเปล่าค่ะ”

ผู้หญิงที่อยู่ที่นี่ตอบคำถามของชายคนนั้นด้วยท่าที่เฉยเมย จากนั้นเธอก็หันมาทางฉันที่ห้อยต้องแต่งอยู่ข้างๆ ผู้ชายคนนั้น

“ว่าแต่ เด็กเตี้ยคนนั้นคืออะไรคะ หรือว่าคราวนี้ก็โดนหลอกให้ซื้อमाอีกแล้วเหรอ”

“ใครโดนหลอก! ฉันจงใจเลือกคนแบบนี้มาต่างหาก”

ดูท่าเขาจะเสียหน้าเมื่อถูกจี้จุดเรื่องที่ถูกคนค้ำมนุษย์หลอกขายฉันมา ชายคนนั้นออกคำสั่งโดยแสร้งทำเป็นเคร่งขรึมราวกับว่าเขาตั้งใจจะพาฉันมาจริงๆ

“ใส่ ‘อั้นัน’ เข้าไปในตัวเขา”

“ไม่มีทาง...คุณพูดจริงเหรอคะ”

“ที่ผ่านมามีคนทดลองกับพวกที่โตเต็มวัยเท่านั้น คราวนี้ฉันจะลองวิธีอื่นดู”

ตอนแรกผู้หญิงคนนั้นดูไม่เต็มใจ แต่สุดท้ายก็วางฉันลงบนเตียงผ้าใบตามคำสั่งของชายคนนั้น

ตอนนั้นร่างกายของฉันร้อนจัดจากพิษไข้ และการมองเห็นก็พร่ามัว เสียงของคนสองคนที่พูดคุยกันเริ่มแผ่วลง หลังจากนั้นก็จำไม่ได้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเองบ้าง พวกเขามัดข้อมือและข้อเท้าของฉันยึดเอาไว้บนเตียง แล้วใช้บางสิ่งที่เหมือนเข็มแหลมๆ แทะเข้าที่ท้ายทอยของฉันจนรู้สึกว่ามีบางอย่างแทรกซึมเข้าไปในนั้น

หลังจากนั้นฉันรู้สึกเจ็บปวดมากราวกับว่าร่างกายแตกออกเป็นเสี่ยงๆ ก่อนจะสลบไป ฉันฝันว่าฝูงแมงมุมสีดำกัดกินฉันวันแล้ววันเล่า จากนั้นแมงมุมที่ปกคลุมตัวฉันก็ค่อยๆ ถอยห่างออกไป แล้วสติที่เลือนรางก็เริ่มกลับมา

ฉันระลึกถึงความทรงจำในชาติก่อนได้เหมือนกับน้ำที่ทะลักออกมาจากเขื่อนแตก ความทรงจำในอดีตที่ถูกฝังมานาน พลันพรึ่พรูราวกับว่ามันระเบิดออกมา

ฉันไม่ใช่เด็กกำพร้าที่โดดเดี่ยว แต่เคยใช้ชีวิตอย่างมีความสุขกับครอบครัวที่แสนอบอุ่น มีความทรงจำของวันคืน

อันแสนสงบหลังไหลออกมาไม่หยุด ไม่ว่าจะเป็นวันที่ฉันนอน
กอดลูกหมาอยู่บนเตียงพร้อมกับอ่านหนังสือที่ยืมมาจากห้อง
หรือวันที่ฉันเพิ่งสอบเข้ามหาวิทยาลัยเสร็จ แล้วออกไปสังสรรค์
กับเพื่อนๆ จนดึกดื่น

แล้วคืนนั้น...คืนนั้นที่ฉันกำลังเดินกลับบ้านตอนดึก จู่ๆ
ฉันก็ถูกคนเมาพลักจนล้มลงไประหว่างถนน และทันใดนั้น แสงที่
สว่างเจิดจ้าจนแทบตาบอดก็ล้นกินฉันในพริบตา

ฉันตื่นนอนอยู่ในความทรงจำที่ไม่รู้ว่ามันเป็นความฝันหรือ
ภาพลวงตา ผ่านวันเวลามากมายนับไม่ถ้วน

“สำเร็จแล้ว...!”

เสียงตื่นเต้นดีใจของชายผู้หนึ่งปลุกฉันให้ตื่นขึ้น

“สำเร็จแล้ว...! ในที่สุดก็ ‘ดูตกสิน’ ได้สำเร็จ!”

นั่นเป็นเสียงสุดท้ายที่ฉันได้ยินก่อนจะถูกฉีดยาแล้วหมด
สติไป ฉันปรือเปื่อยลอกตาที่ยังคงหนักอึ้งขึ้นและกะพริบตาที่ยังหา
จุดโฟกัสไม่เจออยู่สองสามครั้ง ภาพที่มองเห็นเป็นสีขาวทั้งหมด
ตอนแรกคิดว่าตัวเองถูกขังอยู่ในห้องสีขาว แต่ในไม่ช้าก็ได้รู้
ความจริงว่ามันไม่ใช่แบบนั้น

ฉันจ้องไปที่เส้นเฉียงที่ถูกขีดขึ้นอย่างสลับซับซ้อนตรงหน้า
มันเป็นเส้นด้ายที่บางเฉียบนับสิบนับร้อยเส้น...ไม่สิ มากกว่านั้น

เส้นด้ายจำนวนนับไม่ถ้วนที่พันกันอย่างแน่นหนาห่อหุ้มร่างกาย
ของฉันเหมือนรังไหม

“ไม่น่าเชื่อเลยนะคะ นี่กว่าจะทนไม่ได้เสียอีก...”

“รู้อย่างนี้จะทดลองกับสิ่งมีชีวิตอายุน้อยมาตั้งนานแล้ว
นะครับ”

“ดอกเตอร์นี้สุดยอดเยี่ยมจริงๆ ค่ะ!”

“ใช่ครับ คิดวิธีนี้ได้ยังไง สุดยอดไปเลยครับ!”

ฉันรู้สึกว้าวเสียวที่เข้ามาในหูและกลืนที่วนเวียนในจมูกของ
ฉันชัดเจนกว่าเมื่อก่อน ดูเหมือนว่าประสาทสัมผัสทั้งห้าของฉัน
จะไวกว่าเมื่อก่อน

แฉวก!

ฉันยกมือขึ้นฉีกกำแพงสีขาวตรงหน้า แต่ดูเหมือนว่าที่
ที่ฉันอยู่จะไม่ใช่เตียงผ้าใบที่ตัวเองนอนเป็นที่สุดท้าย ในขณะที่
ฉีกรังไหมและชะโงกตัวออกไปด้านนอก ฉันก็ถูกแรงโน้มถ่วงดึง
ไว้และตกลงไปด้านล่างทันที

ตุ๊บ!

ถึงอย่างนั้นก็มีบางอย่างรองรับตัวฉันเอาไว้ทำให้ถึงพื้นได้
อย่างปลอดภัย ในขณะที่นั้นทุกคนที่พูดคุยก่อนเสียงดังอยู่รอบๆ
ก็กลั่นหายใจทันที

“โอ้ ตื่นแล้วสินะ!”

มีเพียงชายที่พาฉันมาที่นั่นเท่านั้นที่หักท่ายฉันอย่างยินดี
ด้วยรอยยิ้มกว้าง

“เป็นยังไงบ้าง ไม่ได้บาดเจ็บตรงไหนใช่ไหม?”

ฉันไม่ตอบพละางมองไปรอบๆ เห็นเส้นด้ายสีขาวแบบ
เดียวกันกับที่พันรอบตัวฉันเหมือนเป็นใยแมงมุมอยู่ทั่วทุก
ทิศทาง มันเป็นเส้นด้ายต่อจากเพดานที่คอยรับตอนที่ฉันตกลง
มาก่อนหน้านี้

เมื่อกัมศึระชะลง กลุ่มเส้นด้ายสีดำยาวก็กวาดไปทั่วพื้น
ที่น่าตกใจเพราะนั่นมันคือผมของฉันเอง เดิมทีผมของฉันเป็น
สีทองอ่อนๆ รวากับผมที่ผ่านการฟอกสี แต่พอตื่นขึ้นมา
หลังจากหมดสติไปก็กลายเป็นสีดำสนิทเหมือนย้อมสี เลยนึกว่า
นี่ไม่ใช่เส้นผมของฉัน

ยิ่งไปกว่านั้นคือ ฉันยังไม่รู้เลยว่า ก่อนที่จะหมดสติไป
ผมที่เคยสั้นกลายเป็นยาวขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไร ฉันก้มมอง
ร่างกายตัวเองด้วยความสงสัย เพราะแทนที่จะสวมเสื้อผ้า แต่
กลับใส่เศษผ้าที่เรียกได้ว่าเป็นกระสอบ

ในระหว่างนั้นฉันรู้สึกว่าคุณตัวสูงขึ้นเล็กน้อย และ
เหมือนร่างกายโตขึ้นนิดหน่อยด้วย เมื่อยกมือขึ้นดูก็ได้เห็นว่า

มือที่เคยเต็มไปด้วยบาดแผลกลับสวยงามราวกับว่าถูกแกะสลักจากหยกขาว และไม่ใช่แค่มือเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงผิวหนังทั้งหมดที่เผยออกมาจนอกร่มผ้า

พอลองคิดดู ไม่ใช่แค่การได้ยินและการรับรู้กลิ่นเท่านั้น สายตาของฉันก็ดูเหมือนจะดีขึ้น และร่างกายก็เบาจนน่าประหลาดใจ เห็นได้ชัดว่ามันเป็นเรื่องแปลก แต่ที่น่าแปลกใจกว่าก็คือ ในตอนนั้นฉันไม่ได้รู้สึกประทับใจกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับตัวเองเป็นพิเศษ แต่กลับรู้สึกเฉยชาอย่างผิดธรรมชาติ

หลังจากสังเกตอยู่ครู่หนึ่ง ฉันก็เงยหน้าขึ้น ก่อนจะเห็นสายตาหลายคู่จ้องมองมาที่ตัวเองอยู่รอบๆ ฉันจึงเปิดปากพูด

“หิวจัง”

ไม่รู้ว่าฉันอดอาหารมากี่วันแล้ว แต่หิวมากจนเหมือนไส้จะขาด

“ใช่ๆ ! เธอไม่ได้กินอาหารที่เหมาะสมมาสักพักแล้ว คงหิวสินะ!”

ชายคนนั้นตอบสนองอย่างตื่นตระหนกและรีบออกคำสั่งแก่คนอื่นๆ

“ทำอะไรกันอยู่ล่ะ รีบไปหาอะไรให้อารักเนกินสิ!”

ผู้ชายที่พาฉันมาที่นี่เป็นดอกเตอร์จากศูนย์วิจัยมนุษย์ เขาเรียกฉันว่า ‘อาร์คเน’ และดูแลเอาใจใส่ฉัน แน่نونว่าฉันเป็นการดูแลในฐานะที่ฉันเป็นตัวทดลอง ดูเหมือนว่าฉันเป็นผลการทดลองแรกที่ประสบความสำเร็จ

ได้ยินมาว่าสิ่งที่พวกเขาใส่เข้าไปในร่างกายของฉันคือเศษซากที่ไม่มีใครรู้จักซึ่งพบในซากโบราณวัตถุ และยังมีพลังที่แปลกประหลาดแฝงอยู่ พวกเขาจึงทำการวิจัยว่าจะสามารถดูดกลืนพลังนั้นเข้าสู่ตัวมนุษย์ได้หรือไม่ และคนแรกที่ประสบความสำเร็จในการทดลองก็คือฉัน

ฉันเพิ่งมารู้ภายหลังว่าตั้งแต่ที่เป็นลมไปครั้งแรกที่ศูนย์วิจัยและตื่นขึ้นมาอีกครั้งก็ผ่านมาเป็นเวลาสามปีแล้ว ดูเหมือนว่าการวิจัยยังคงดำเนินต่อไปแม้ว่าฉันจะไม่ได้สติก็ตาม พอคิดดูแล้วก็จำได้ว่าบางครั้งฉันรู้สึกเจ็บปวดราวกับว่าร่างกายถูกบิดในขณะที่กำลังฝัน

ต่างจากผู้ทดลองคนอื่นๆ ที่เสียชีวิตเมื่อถูกใส่เศษซากเข้าไปในร่างกาย แต่ฉันกลับอดทนอยู่ได้นานกว่าที่คาดไว้ หลังจากนั้นพวกเขาก็เริ่มนำเด็กมาทำการทดลอง เมื่อฉันฟื้นขึ้นมาได้ นักวิจัยจึงตื่นเต้นและจดจ่อกับการทดลองกับเด็กๆ มากขึ้น

แต่ผลสุดท้าย ผู้ถูกทดลองเพียงคนเดียวที่สามารถ
ดูดกลิ่นพลังของเศษซากและยังคงลืมตาขึ้นได้ก็มีแค่ฉัน ไม่รู้ว่า
เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้อย่างไร ผู้คนในศูนย์วิจัยต่างพากันตื่นเต้น
แล้วพวกเขาก็เริ่มพาฉันไปทำการทดลองอื่นๆ อีกหลายครั้ง

สามปีหลังจากนั้น ฉันถูกขังอยู่ที่นั่นและถูกทดลองหลาย
แบบ นักวิจัยเองก็มีความเชี่ยวชาญมากขึ้น จนถึงตอนนี้ก็มีเด็ก
สี่คนรวมทั้งตัวฉันที่ประสบความสำเร็จในการทดลอง

พลังของเศษซากที่ฉันดูดกลืนเข้าไปในตอนแรกนั้นไม่
เกี่ยวข้องกับการฆ่าหรือการโจมตี ฉันจึงไม่สามารถหนีออกจาก
ศูนย์วิจัยได้ด้วยตัวเองแม้ว่าจะมีพลังที่ไม่เคยมีมาก่อนก็ตาม
ในขณะเดียวกันนั้น ความโลภของดอกเตอร์ก็เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ
ฉันต้องถูกทดลองซ้ำๆ และดูดกลืนเศษซากมากขึ้นหลายต่อ
หลายครั้ง เด็กคนอื่นก็เช่นกัน

ถึงอย่างนั้นมันก็คุ้มค่า เพราะพลังในร่างกายของฉัน
แข็งแกร่งขึ้น และฉันก็สามารถใช้พลังของตัวเองได้อย่างดี
แน่นอนว่ามีเด็กที่ทนไม่ได้และเสียชีวิตไป ฉันเริ่มใช้พลังของ
เศษซากในการทำลายข้าวของได้อย่างคล่องแคล่ว และยังได้ยืนยัน
ว่าจะมีการแอบเก็บฉันไว้ให้ห่างจากศูนย์วิจัยและกักขังฉันไว้ที่
ไหนสักแห่งด้วย

ฉันมีลางสังหรณ์ว่าวันแห่งการหลบหนีกำลังใกล้เข้ามา
แล้ววันหนึ่ง ‘ผู้ชายคนนั้น’ ก็ปรากฏตัวขึ้น

โครม!

เสียงดังสนั่นราวกับเยื่อแก้วหูจะแตก ในเวลาเดียวกันนั้น
ผนังด้านนอกของอาคารก็พังทลายลง

“อะไรเนี่ย!”

“เกิดอะไรขึ้น”

ทุกคนในศูนย์วิจัยตกตะลึงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่
ทันตั้งตัว

หลังจากนั้นก็มีผู้ชายสวมชุดดำเดินเข้ามาท่ามกลาง
ฝุ่นควัน ไม่สิ...หน้าของเขาดูอ่อนเยาว์อย่างน่าประหลาด ถ้าจะ
บอกว่าเป็นเด็กผู้ชายก็ไม่ผิด

“อา...ไม่ชอบให้เสื้อเหม็นเลย”

น้ำเสียงที่เหนียวอ่อนและฟังดูเบื่อบ่อยนั้นช่างไม่เหมาะ
กับสถานการณ์

“ว่าแล้วว่าต้องมีกลิ่นน่าขยะแขยงเพราะเป็นรังหนอน”

ชายผู้นั้นนั่งงมจนน่าประหลาดใจ จากหลังของเขาคือ
ฝุ่นควันที่เกิดจากการพังทลายของอาคาร และยิ่งน่าแปลกเมื่อ
เกิดภาพลวงตาที่เหมือนมีแสงส่องประกายอยู่ด้านหลังของเขา

แม้จะอยู่ท่ามกลางฝุ่น ผมสีทองที่ไม่มีจุดต่างพร้อยแม้แต่
จุดเดียวก็เปล่งประกายระยิบระยับเมื่อถูกแสงสะท้อนจากเศษ
แก้วที่แตก และดวงตาก็ส่องประกายสดใสราวกับทะเลสาบ
น้ำแข็ง

ใบหน้างามสง่าแฝงไปด้วยความอ่อนโยนและสงบ สมส่วน
จนสามารถเชื่อได้ว่าเป็นรูปสลักของศิลปินชั้นเอก มันเป็นความ
งามที่สมบูรณ์แบบราวกับว่าสถานที่ที่เขายืนอยู่ตอนนี้ไม่ใช่
ศูนย์วิจัยที่มีกลิ่นคาวเลือด แต่เป็นมหาวิหารสีขาวบริสุทธิ์ จน
แทบจะมองไม่เห็นรอยเลือดสีแดงบนใบหน้าและร่างกายของเขา

“นะ...นาย...!”

ดอกเตอร์ถลึงตาราวกับว่าจำเขาได้ จากนั้นรอยยิ้มแห่ง
ความไม่พอใจก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของชายคนนั้น เสียงที่ออก
จากริมฝีปากของเขานั้นหวานราวกับน้ำผึ้ง แต่คำพูดกลับเต็มไปด้วย
ความป่าเถื่อน

“บอกแล้วไงว่าอย่าทำหน้าโง่ๆ แบบนั้น เห็นแล้วอยากจะ
ขยำหน้าจริงๆ พูดไม่เคยฟัง”

ทุกคนรอบๆ ร้อนรนกับสถานการณ์นี้ แต่มีแค่เขาเท่านั้น
ที่ดูสบายใจ

ดอกเตอร์พุดกไปวนมาด้วยสีหน้าตกใจ

“เริ่มมีการเปลี่ยนรุ่นกันแล้วหรือ ไม่สิ นายถึงมาอยู่ที่นี่...
ได้ยังไง...อย่าบอกนะว่านาย...?”

ผู้ชายคนนั้นขมวดคิ้วและเบ้าปากราวกับว่าการโต้ตอบของ
ดอกเตอร์นั้นช่างไร้สาระ

“สมกับที่เป็นรังหนอน ถูกฝังอยู่ในถังอึจนไม่รู้ว่ามี
โลกภายนอกเป็นยังไงสินะ”

การเยาะเย้ยที่โจ่งแจ้งนั้นออกมาจากปากของเขา

“แต่ถึงยังไงฉันก็ไม่คิดว่าจะถูกไอ้หนอนพวกนั้นเล่นงาน
หรอกนะ”

แม้แต่ความเย่อหยิ่งที่อยู่บนใบหน้าอันงดงามนั้นก็เหมาะกับ
เขาอย่างยิ่ง

“ยิ่งไปกว่านั้น...”

ในชั่วพริบตา ดวงตาใสราวกับลูกแก้วก็ละลายตาออกจาก
ดอกเตอร์แล้วมองไปรอบๆ

“แล้วนี่มันอะไรอีก หนอนพักตัวออกมาหรือ”

ขณะที่เขาใช้สายตาอันเฉียบคมมองผู้ที่ทดลองที่อยู่อีกในห้อง เขาก็กั๊กริมฝีปากของตัวเอง

“ทำไมไอ้พวกนี้มันมีเยอะขนาดนี้ละ น่าขยะแขยง”

ชายคนนั้นดูท่าทางมีนิสัยใจคอดูร้ายมาก และเขาก็ประกาศออกมา

“ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ศูนย์วิจัยนี้จะปิดตัวลง”

“ไม่จริง ใครบอกให้ทำ...!”

“แน่นอนว่าต้องเป็นฉันสิ”

รอยยิ้มที่ดูแหลมคมผุดขึ้นบนใบหน้าของเขาเหมือนกับเศษแก้วแตก ดวงตาของชายคนนั้นเป็นประกายเจือแสงสีฟ้า ดูน่าขนลุก

“ฉันไม่อยากเห็นอะไรสกปรกแบบนี้บนแผ่นดินของฉัน”

หลังจากนั้นไม่นาน พายุสีแดงรุนแรงก็พัดขึ้นภายใน ศูนย์วิจัย ชายคนนั้นฆ่าทุกคนที่ทำงานในศูนย์วิจัย มันเป็นการลงมือฝ่ายเดียวจนยากที่จะเชื่อว่าเขาทำคนเดียว ในระหว่างนั้น ผู้ถูกทดลองที่ถูกขังอยู่ก็หนีไปได้ ฉันเองก็เป็นหนึ่งในผู้ถูกทดลองที่ออกจากห้องทดลองในตอนนั้นด้วย ผู้ชายคนนั้นไม่ได้สนใจเราเลย

ในวันนั้น ข่าวการเปลี่ยนแปลงผู้ปกครองเมืองคาร์โนมัล
แห่งความมืดถูกประกาศไปทั่ว

ชื่อของราชาองค์ใหม่คือ ‘ราคัลส’

และเขาคือคนแรกที่ทำให้ฉันตระหนักได้ว่า...ที่นี่คือโลก
ของนิยาย

**ฉันหนีออกจากที่นั่นและซ่อนตัวอยู่ในความมืดโดยไม่หัน
กลับมามองในขณะที่ชายผมทองกำลังลงมือฆาตกรรมหมู่
ที่ศูนย์วิจัย ฉันไม่คิดว่าตัวเองจะสามารถเอาชนะเขาด้วยร่างกาย
ที่ได้รับพลังซึ่งไม่รู้จักจากการใส่เศษซากมากมายเข้ามาใน
ร่างกาย และบอกได้คำเดียวว่าเขาคือปีศาจร้าย**

ฉันได้รู้ชื่อเขาในเย็นวันนั้น เพราะมีข่าวการเปลี่ยนราชา
แห่งเมืองคาร์โนมัลแพร่สะพัดไปทั่วเมือง

ศูนย์วิจัยทดลองทางชีวภาพที่ฉันเคยอยู่ พลังที่ไม่รู้จัก
ปรากฏขึ้นในซากโบราณวัตถุ ชื่อของแผ่นดินนี้ที่ส่องเท่ากำลัง
เหยียบอยู่ และชื่อของชายซึ่งเป็นผู้นำคนใหม่ของที่นี่กับรูปร่าง
หน้าตาของเขาก่อนที่ฉันเคยเห็น

ในขณะนั้น จิกซอร์ที่กระจัดกระจายก็กลับมารวมกัน แม้จะรู้สึกกะทันหันไปหน่อย แต่สิ่งที่ निक ออกในจิกซอร์ที่เสร็จสมบูรณ์นั้น สุดท้ายแล้วมันก็เป็นนิยายเรื่องหนึ่ง

ในชาติก่อนของฉันที่สงบสุข งานอดิเรกเล็กๆ น้อยๆ ของฉันคือการอ่านหนังสือ จำได้ว่ามีเรื่องแบบนี้ในนิยายเรื่องสุดท้ายที่ฉันอ่านก่อนจะตาย มันเป็นเรื่องของชาติที่แล้ว ถือว่าผ่านมานานมากพอสมควร แต่เนื่องจากการทดลองต่างๆ จากศูนย์วิจัย ความสามารถในการจำของฉันจึงดีกว่าเมื่อก่อนมาก เลยนึกถึงความทรงจำเก่าๆ ได้ค่อนข้างชัดเจน

ชื่อหนังสือที่ไม่สามารถแยกประเภทว่าเป็นนิยายรักหรือนิยายระทึกขวัญได้ชัดเจน คือ <บ่วงแห่งบุปผา> ซึ่งผู้อ่านเรียกสั้นๆ ว่า <บ่วงบุปผา> เป็นนิยายแนวโรแมนติกที่กวีขวัญที่เชื่อมโยงเรื่องด้วยความรักนองเลือดและสงคราม ตามชื่อเรื่องนางเอกเป็นผู้หญิงซึ่งเหมือนดอกไม้ที่ปลูกในเรือนกระจก ชื่อของเธอคือ 'แอนน์มารี บลันเช' และฉันจำได้ว่าเธอเป็นลูกสาวของชายที่แต่เดิมเป็นมหาเศรษฐี แต่กลายเป็นชนชั้นสูงคนใหม่ด้วยการซื้อตำแหน่ง

อย่างไรก็ตาม หลังจากที่พ่อของแอนน์มารีเสียชีวิตจากเหตุเรืออัปปางในทะเล บ้านของเธอก็พังทลาย ทั้งเธอให้อยู่

ตามลำพังกับน้องสาว ในตอนแรกนางเอกตกอยู่ในความสิ้นหวัง แต่หลังจากนั้นเธอก็ลุกขึ้นยืนด้วยความหนักแน่นเด็ดเดี่ยว เธอเป็นคนสดใสและใจดี คนรอบข้างจึงตกหลุมรักเธออย่างช่วยไม่ได้ เสน่ห์ของนางเอกนั้นดึงดูดคนทุกเพศทุกวัย ต่อมาเธอเลือกหนึ่งในพระเอกที่เท่และตกหลุมรักเธอมาหนึ่งคน พร้อมสาบานว่าจะรักกันไปจนชั่วนิรันดร์

ในนิยายเรื่องนี้ นางเอกไม่ว่าจะเหงาหรือเศร้าก็ไม่เคยร้องไห้ และพยายามฝ่าฟันเอาชนะความทุกข์ยาก ในที่สุดก็ได้รับความมั่งคั่ง ความรัก และชื่อเสียง...ไม่สิ ฉันไม่รู้ว่าเธอมีชื่อเสียงหรือเปล่า แต่อย่างไรก็ตาม มันเป็นเรื่องที่จบลงอย่างมีความสุข ประเภทของนิยายเรื่องนี้อาจเป็นแนวโรแมนติกระทึกขวัญ เพราะมีคนคนหนึ่งที่เคยเปรียบเสมือนตัวต่อในฝูงผึ้งที่ตามกลิ่นดอกไม้เพื่อเก็บน้ำหวาน นั่นคือตัวละครพระรอง ผู้ชั่วร้าย ‘ราคิอัล อวาลอน’ ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นตัวละครอันดับต้นๆ ที่คอยทำลายชีวิตของนางเอก

ใช่ คนที่จู่ๆ ก็ปรากฏตัวขึ้นในศูนย์วิจัยที่ฉันอยู่และเผาทำลายที่นั่นคือผู้ชายคนนั้น

เขาเป็นเหมือนโช่ตรวนที่ผูกมัดนางเอกไว้ แน่แน่นอนว่านอกจากราคิอัลที่หมกมุ่นอยู่กับแอนน์มารีแล้ว ยังมีชายอื่นที่

ปรารถนาในตัวเธออีก แต่ไม่มีใครที่ลุ่มหลงและบ้าคลั่งรุนแรงได้เท่ากับราคิอัส การพบกันครั้งแรกระหว่างนางเอกและพระรองผู้ชั่วร้ายนั้นจะบอกว่าดราม่าก็ดราม่า แต่ถ้าจะบอกว่าธรรมดา ก็ธรรมดา

ในนิยายตอนต้นเรื่อง ราคิอัสเป็นราชาผู้ปกครองโลกมืด แต่ถูกคนสนิทที่เขาไว้ใจหักหลัง จนได้รับบาดเจ็บสาหัสและถูกขับไล่ออกไป จากนั้นหลังจากที่เขาเข้าไปในตรอกเล็กก็หมดสติ และล้มลงตรงหน้าบ้านที่แอนน์มารี นางเอกอาศัยอยู่

ตอนนั้น หลังจากที่ครอบครัวของเธอพังทลาย แอนน์มารีก็หนีเจ้าหนีไปและซื้อบ้านเก่าๆ อาศัยอยู่กับน้องสาวด้วยเงินจากการขายของของพ่อแม่ แม้เธอจะตกอยู่ในสถานการณ์ยากลำบาก แต่นางเอกคนดีก็คอยดูแลชายนิรนามที่ล้มหมดสติอยู่หน้าบ้านด้วยความจริงใจ ช่วงที่อยู่ด้วยกันนั้น ราคิอัสเริ่มสนใจในตัวแอนน์มารี แน่نونว่าตามกฎหมายของนิยายรัก ความสนใจนั้นกลายเป็นความรักอย่างรวดเร็ว

หลังจากนั้น ราคิอัสก็หมกมุ่นในตัวแอนน์มารีเป็นอย่างมาก และกระหน่ำแสดงความรักอันแสนบิดเบี้ยวของเขาออกมา เขาไม่ไว้ชีวิตคนที่อาจจะเป็นอันตรายต่อแอนน์มารีแม้แต่คนเดียว

และด้วยความที่เขาคือราชาแห่งโลกมืด มาตรฐานของราชาอัสจึงเข้มงวดจนอาจเรียกได้ว่ารุนแรงมาก

ผลก็คือ ในบรรดาคนที่เสียชีวิตด้วยน้ำมือของเขามีหลายคนที่ไม่รู้ชื่อหรือชื่อรวมอยู่ในนั้นด้วย และเขาก็ทำลายชีวิตของเธอ แม้แต่หนึ่งในตัวละครสมทบที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่านก็ถูกราชาอัสสังหาร ไม่รู้เลยว่าตอนนั้นฉันตกใจแค่ไหนเมื่อได้อ่านฉากนั้น

เพราะตัวละครสมทบที่ตายไปคนนั้นคือตัวละครโปรดของฉัน...

นานแล้วที่ไม่ได้คิดถึงเรื่องนี้ รู้สึกว่าในปากมันแห้งผากอย่างบอกไม่ถูก ฉันคิดว่าตัวเองสูญเสียความรู้สึกของการเป็นมนุษย์ไปในขณะที่ถูกทดลองในศูนย์วิจัย แต่ไม่คิดเลยว่าตัวเองจะรู้สึกไร้เรี่ยวแรงเมื่อนึกถึงตัวละครโปรดที่ตายไป

อย่างไรก็ตาม ราชาอัสในนิยายเป็นคนที่น่ากลัว แม้แต่นางเอกผู้มีจิตใจงดงามราวกับนางฟ้าก็ยังเสียใจที่ช่วยเหลือไว้ในตอนท้ายของนิยาย หลังจากพิจารณาสถานการณ์ต่างๆ แล้วดูเหมือนว่าผู้ชายที่ฉันเห็นกับตาที่ศูนย์วิจัยครั้งนี้คือตัวละครพระรองที่เป็นตัวร้ายของนิยายเรื่องนี้

ในแง่สามัญสำนึก มันเป็นเรื่องไม่สมเหตุสมผล เพราะโลกที่ฉันอยู่ตอนนี้กลายเป็นโลกในนิยาย อย่างไรก็ตาม มันก็เหลือเชื่อเช่นกันที่ตัวฉันเองมีความทรงจำเกี่ยวกับชาติที่แล้ว หรือมีพลังลึกลับที่มาจากเศษซากของโบราณวัตถุ

แน่นอน ฉันต้องระลึกไว้ว่าโลกนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนิยายที่ฉันอ่านในชาติที่แล้ว

อย่างไรก็ตาม ผู้ชายที่เดาว่าเป็นราชาอิส อวาลอน คนนี้น่ากลัวกว่าที่ฉันจินตนาการในตอนที่อ่านหนังสือถึงสิบเท่า ถึงเขาจะยังดูเด็กกว่าในนิยายมาก แต่ก็ป่าเถื่อนถึงขั้นนั้นแล้ว

เมื่อเห็นวาระอิสเพ็งขึ้นเป็นราชาแห่งโลกมืด หากนี่เป็นนิยาย ก็คงอีกหลายปีกว่าที่เรื่องราวจะเริ่มต้นขึ้น

ท่าทางของเขาในศูนย์วิจัย ฉันพอจะรู้ว่าราชาอิสไม่ชอบที่นั่นสักเท่าไร...

ทันทีที่เขาขึ้นเป็นราชา ทำไมเขาถึงไปที่นั่นแล้วทำลายมันก่อนล่ะ

ฉันรู้สึกไม่สบายใจเล็กน้อยเพราะกลัวว่าผู้ถูกทดลองจะพลอยโดนเล่นงานไปด้วย แล้วจะตามมาฆ่าฉัน แม้จะสาบเกินไปก็ตาม

เพราะฉะนั้นฉันจึงหลบอย่างเงียบๆ อยู่ลັกพักหนึ่งและเฝ้าดูการเคลื่อนไหว บางทีผู้ถูกทดลองคนอื่นๆ ที่รอดชีวิตก็อาจจะทำเหมือนกัน เมื่อได้ยินข่าวการตายของพ่อเขา อดีตราชาแห่งโลกมืด เขาก็สังหารผู้ทำชิงคนอื่นๆ จนหมด และประสบความสำเร็จในการเปลี่ยนรุ่นได้เร็วกว่าที่ทุกคนคาดคิด

หลังจากนั้น เหมือนเขาอยู่กับการจัดกองกำลังทั้งในและนอกเมืองคาร์โนมัลอยู่พักหนึ่ง เลยไม่คิดจะตามฆ่าผู้ถูกทดลองที่หลบหนีไป

และฉันก็ได้รับอิสราภาพคืนมาในรอบหกปีหลังจากที่ได้เข้าไปในศูนย์วิจัย ตอนนี้ไม่ว่าจะไปที่ไหนก็ไม่มีใครมาขวางทางได้อีก อีกอย่างที่แตกต่างกันเมื่อก่อนคือ ตอนนี้ฉันมีพลังที่สามารถปกป้องร่างกายตัวเองได้ จึงไม่มีใครรังแกฉันได้เหมือนตอนที่ยังเด็ก

ฉันออกมาจากเมืองคาร์โนมัลและอาศัยอยู่ที่อื่น เวลาผ่านไป ฉันได้ดำเนินชีวิตที่ใดๆ ก็บอกว่าเป็นชีวิตที่แสนธรรมดา

แต่แล้ววันหนึ่ง

“สวัสดีค่ะ ฉันมาทักทายเพราะตั้งแต่วันนี้จะย้ายมาอยู่บ้านข้างๆ ค่ะ เรียกฉันว่าแอนน์มารีนะคะ”

“...”

นางเอกย้ายเข้ามาอยู่บ้านข้างๆ จัน

บทที่ 2 จันกลายเป็น เพื่อนบ้านของนางเอก

ทำไมเธอถึงอยู่ที่นี่...

ทันทีที่เห็นคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าประตู จันก็ตัวแข็งทื่อ
“สวัสดีค่ะ...”

จันตอบรับคำทักทายของเธอ ทันใดนั้น รอยยิ้มกว้าง
ราวกับดอกพีชก็เบ่งบานบนใบหน้าของเธอ

คนที่มาเยี่ยมเยียนบ้านคือผู้หญิงผู้งดงามราวกับดอกกลี
ที่มีน้ำค้างเกาะพรราว เส้นผมของเธอราวกับด้ายสีเงินที่เปล่ง-
ประกายสดใสท่ามกลางแสงแดดในตอนกลางวัน และดวงตา
สีเขียวอ่อนของเธอให้ความรู้สึกสดชื่นราวกับใบไม้ที่ผลิใบ
ดวงตากกลมโตดูอ่อนโยนสะท้อนภาพฉันอย่างสดใส